

MARIE LOUISE WEDEL BRUUN

Borgerlige samtaler

MARIE LOUISE WEDEL BRUUN

Borgerlige samtaler

Per Stig Møller
Morten Hesseldahl
Benedikte Kiær
Kathrine Lilleør
Anne Knudsen
Ditlev Tamm
Aminata Amanda Corr
Peter Fröhlich
Kristian Ditlev Jensen
Søren Pape Poulsen

Grønningen 1

Borgerlige samtaler

© Marie Louise Wedel Bruun, 2021

Denne udgave © Grønningen 1, 2021

Omslag og grafisk tilrettelæggelse: Lene Gammelgaard

Omslagsprint: © Helene Blanche

Portrætfotos på flappen:

Søren Pape Poulsen: © Andreas Houmann

Morten Hesseldahl: © Robin Skjoldborg

Benedikte Kiær: © Vibe Juul Sannig

Per Stig Møller: © Det Konservative Folkeparti

Aminata Amanda Corr: © Søren Bidstrup/Ritzau Scanpix

Peter Fröhlich: © Benjamin Rugholm

Anne Knudsen: © Asger Ladefoged/Ritzau Scanpix

Ditlev Tamm: © Simon Klein-Knudsen

Kathrine Lilleør: © Les Kaner

Kristian Ditlev Jensen: © Simone Lilmoes

Printed at Nørhaven A/S, Denmark 2021

ISBN: 9788773390856

1. udgave, 1. oplag

Udgivet med støtte fra Fonden af 28. maj 1948.

Denne bog er beskyttet i medfør af gældende dansk lov om ophavsret. Kopiering må kun ske i overensstemmelse med loven. Det betyder for eksempel, at kopiering til undervisningsbrug kun må ske efter aftale med Copydan Tekst og node.

Forlaget Grønningen 1

Grønningen 1

DK-1270 København K

www.gronningen1.dk

INDHOLD

Forord 7

FYRTÅRNET

Per Stig Møller II

KULTURDIREKTØREN

Morten Hesseldahl 35

BORGMESTEREN

Benedikte Kiær 59

PRÆSTEN

Kathrine Lilleør 83

Det fordømte forår 106

CHEFREDAKTØREN

Anne Knudsen 109

"Og dér kom Connie" 134

RENÆSSANCEMENNESKET

Ditlev Tamm 137

Coronaintermezzo 162

JOURNALISTEN

Aminata Amanda Corr 165

ENTREPRENØREN

Peter Fröhlich 189

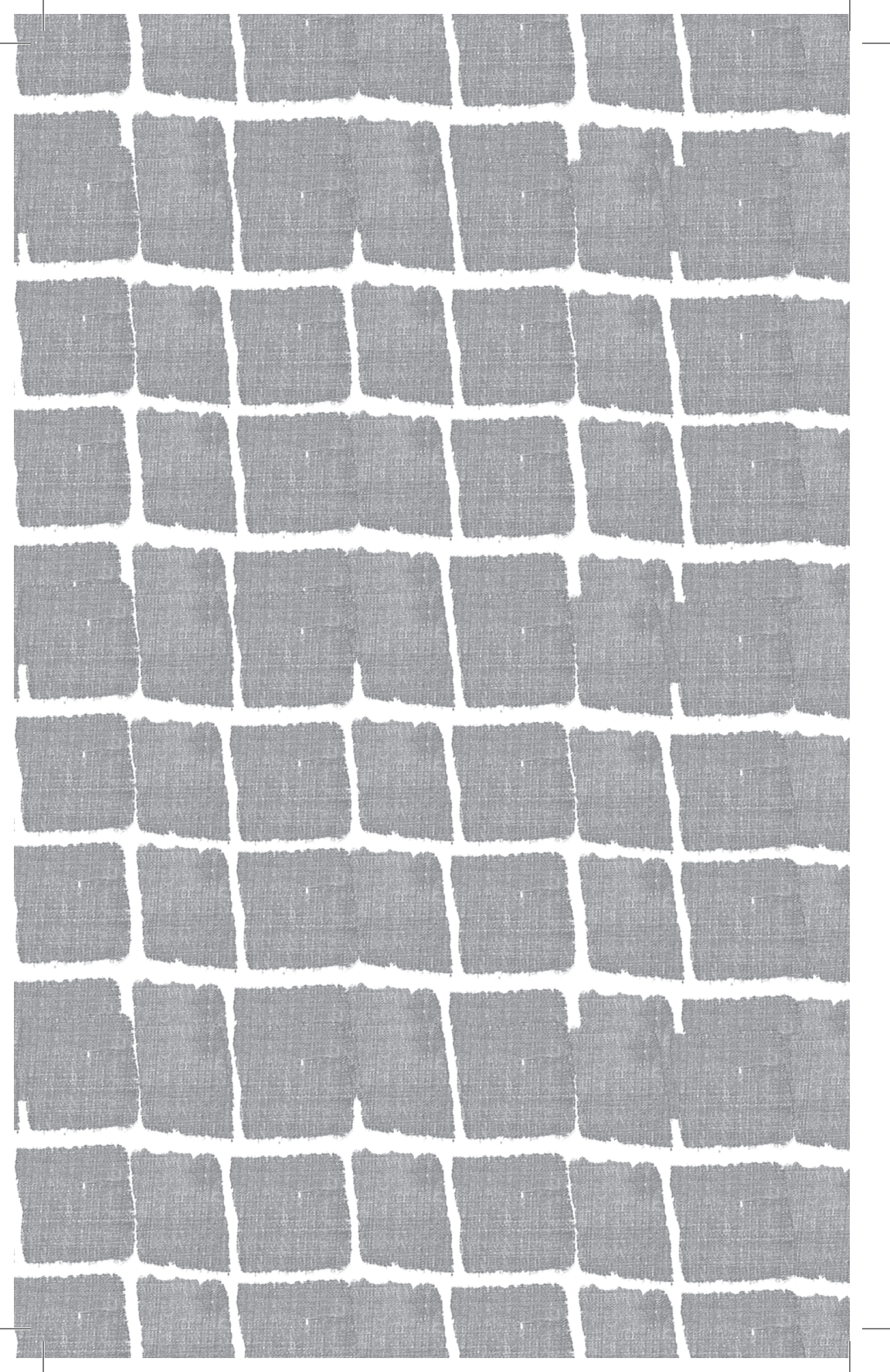
HUMANISTEN

Kristian Ditlev Jensen 213

BORGERLIGHEDENS ANSIGT

Søren Pape Poulsen 247

Efterskrift 271

FORORD

I efteråret 2019 blev min pose rystet for mig. I mange år havde mit liv ellers set temmelig forudsigeligt ud med samme mand, børn, job, lejlighed og ferievaner. For ikke at nævne bridgeklub, biografklub og boglæsning. Eneste reelle forskel gennem årene var, at der var blevet skruet mere og mere op for volumen- og fartknappen; flere opgaver, flere venner og flere vaner. Jeg halsede efter, satte krydser på tjeklisten og faldt bevidstløs omkuld om aftenen.

Da børnene var små, jokede jeg med, at mandag til fredag var mine lange weekender, men efterhånden som de blev større og mit jobs budgetter mindre, var hele ugen ét stort rodsammen af arbejde og fornøjelser. Der var aldrig nogen pauser, og jeg er ikke den, der siger fra, tværtimod er jeg opdraget til at have en stor jahat på, og jeg elskede mit arbejde. Så kom løsningen ind fra højre, da mit firma valgte at omstrukturere, og jeg røg i en større nedskæring. Min første besked til min mand var: ”Fyret – og lettet.” Jeg var lettet, fordi den kæp i hjulet var en, jeg aldrig selv kunne have sat; jeg ville bare være blevet ved, til hjulene havde drejet så hurtigt, at jeg var fløjet af vognen og ramt ind i et træ.

Nu fik jeg tid til at sove og tid til at tænke. Jeg besluttede, at fra nu af skulle det, jeg foretog mig, give mening på et højere plan. Og noget af det første, jeg følte for, var at tage en ide op, jeg havde fået for mange år siden, men aldrig gjort noget ved: at give folk friske øjne på de borgerlige, og ikke mindst på de konservative.

Lige så ensartet mit liv nemlig har set ud udadtil, lige så stensikkert har mit kryds også altid været i forbindelse med valg: Det Konservative Folkeparti. For mig har der aldrig været andre partier, som både har samfundssind og fornuft på samme måde som De Konservative, ligesom det gennem årene er gået op for mig, at der er ganske få andre så værdibårne partier. Et parti, for hvem kultur betyder noget. Miljø betyder noget. Samfundet betyder noget. Familie betyder noget. Og som den bærende præmis under alt dette: den enkeltes selvrespekt og lyst og

evne til at klare sig selv så godt som muligt; tage ansvar. Ikke ud fra den liberalistiske devise om at lade falde, hvad ikke kan stå, for der kan være en større pointe set ud fra den fælles sammenhængskraft i at lade noget bestå, selv om det kræver fællesskabets hjælp. Det gælder alt fra lokalmiljøet til det danske sprog; et naturområde eller en boghandlerkæde.

For nogle år siden, da De Konservative lå skidt i meningsmålingerne, tog jeg derfor også et lille skridt ud af anonymiteten og meldte mig ind. I min familie har man ellers ikke som sådan tradition for at bekende sig til et parti; man har holdninger, som man står ved, men prøver ikke at pådutte hinanden noget, og jeg vil tro, at hele skalaen er repræsenteret – sandsynligvis med mig som den eneste, der troligt stemmer liste C. Det samme kan jeg sige om min vennekreds, som bestemt ikke er bygget op omkring politisk anskuelse – måske snarere tværtimod.

Alligevel har jeg følt et behov for at oplyse dem og andre, jeg er stødt på, når nogen op til et valg f.eks. har taget en test på nettet og til vedkommendes store overraskelse har fået at vide, at han eller hun burde stemme konservativt. Folks reaktion er som regel, at det svar kan de simpelthen ikke forstå. Konservativt?! Alene ordet! Indbegrebet af alt, hvad der er gammeldags og kedeligt? Det er jo slet ikke dem! Der må være sket en fejl. Min tanke har hver gang været, at de desværre ikke har anet, hvad Det Konservative Folkeparti er og står for. At de måske, i vores mere og mere amerikaniserede og sort-hvide dem-mod-os-tilgang til politik, hører betegnelsen konservativ som værende lig med våbenlobbyisme, racehad og reaktionære høge, mens venstrefløjens har patent på alt fra klimakamp til varme (læs: kærlige) hænder og sågar humor.

Intet kunne være mere forkert. Og derfor besluttede jeg mig for at bruge en del af mit livs første reelle tænkepause, ufrivillig eller ej, på at prøve at øge kendskabet hos mine medborgere til det borgerlige i almindelighed og det konservative i særdeleshed. Jeg ville gøre det, som jeg kan, efter at have arbejdet som skrivende redaktør i mange år: interviewe mig frem til svar på, hvad den borgerlige ånd er. Det eneste kriterium for mine samtalepartnere, ud over at være borgerlige, skulle være, at de blander sig aktivt i debatten.

Som med så meget andet i mit liv kom jeg i gang i kraft af en blanding af held og tilfældighed. I forbindelse med min opsigelse skulle jeg have ny mailadresse, og derfor skrev jeg til De Konservative, at partiets nyhedsbreve etc. fremover skulle sendes til min spritnye Gmail. Svaret kom hurtigt: Tak, men jeg var altså ikke medlem. Det viste sig, at kontingentet ikke blev hævet via PBS, som jeg gik og troede, og efter manglende indbetaling fra min side var jeg blevet slettet fra medlemslisten.

Det ærgrede mig med min iboende ordenssans og ubevidste trang til kontinuitet, men der var ikke noget at gøre, jeg måtte melde mig ind igen. Hvilket til gengæld udløste to ting: 1) Jeg havde hul igennem til den konservative particentral og kunne derfor skrive til dem og anmode om mailadresser på mine første interviewpersoner. 2) Jeg modtog en invitation til min lokale vælgerforening med intromøde efterfulgt af vælgerforeningens hovedbestyrelsesmøde halvanden måned efter.

Det var perfekt! Konservatismen anno nu fra hestens egen mule – jeg meldte mig til mødet med det samme. Derudover var jeg slet ikke i tvivl om, at jeg skulle begynde med partiets ultimative rockstjerner – så skulle de andre på min ønskeliste nok takke ja. Så jeg skrev og bad om mailadresser på Per Stig Møller og Connie Hedegaard, hhv. vores tidligere udenrigs-, kultur- og miljøminister samt aktiv forfatter og debattør og vores tidligere miljøminister og EU-klimakommissær, nu CEO for den grønne tænketank Concito samt aktivt bestyrelsesmedlem.

Per Stig Møllers mail var intet problem, den kunne jeg få med det samme. Connie Hedegaards? Tjah, jeg kunne skrive, hvad henvendelsen drejede sig om, så ville den blive videresendt, og så ville jeg høre nærmere. Min hektiske job travlhed havde ikke forladt kroppen endnu, og jeg orkede ikke en lang sagsgang med mange mellemmand, så jeg skrev til Connie Hedegaard via Concitos hjemmeside; det måtte være den mest direkte vej.

Og så skrev jeg ellers en udførlig mail til Per Stig Møller om, hvem jeg var, hvem jeg tidligere havde interviewet, hvad min mission var etc. etc., om han ville være med og tale om det at være konservativ og at forholde sig til Danmarks plads i verden, og om han mon havde nogle gode

bud på en, der kunne udtale sig om kultur. Det var en søndag, og jeg sendte mailen kl. 12.46. Kl. 13.10 lå der et svar fra Per Stig Møller. Han ville gerne deltage, og han mindede mig om hele fem tunge borgerlige kulturdebattører, som jeg ikke havde på min liste. Bum.

Et par mails mere, og vi havde en aftale om et interview hjemme hos ham ni dage senere. På mit spørgsmål om, hvad jeg skulle medbringe, var svaret: "Jordbærtærte er altid godt."